

Sestry a bratia!

Kázňová meditácia / nedeľa Deviatnik

Vypočujme si príbeh o MROŽOVI.

Opisuje cestu túžby.

Každý z nás ju v sebe nosí, každý z nás hľadá vysnívaný život.

*Kde bolo, tam bolo, žil jeden mrož, ktorý **STRATIL MORE.***

Žil v neúrodnej krajine na náhornej plošine ďaleko od pobrežia.

Bolo to suché a zaprášené miesto.

Tu a tam rástla na políčkach tráva.

Zväčša tu bol prach a niekedy aj vietor, takže každý bol veľmi smädný.

Nikto si nespomínal, ako sa mrož dostal do neúrodnej krajiny.

Zrejme to bolo už veľmi dávno.

Niežeby patrilo na také suché miesto.

Ako by mohol?

Bol to predsa mrož.

Ale ako viete, keď na istom mieste žijete veľmi dlho, bez ohľadu na to, aké čudné je to miesto, budete ho považovať za svoj domov.

Pred mnohými rokmi mrož zistil, že sa stratil.

V tých dňoch zastavoval každého okoloidúceho, aby zistil, či mu môže pomôcť nájsť cestu do mora.

Ale podľa všetkého, nikto cestu nepoznal.

Hľadal ďalej, ale nenachádzal.

Po rokoch neúspechov našiel útočisko pod osamelým stromom pri malom plytkom jazierku.

Strom mu poskytoval ochranu pred spaľujúcimi lúčmi prudkého slnka.

A vodná plocha, hoci bola malá a blatistá, predsa len bola akou-takou vodou.

Tu sa usadil a žil najlepšie, ako vedel.

Večer chodieval k obľúbenej skale a sedel tam.

Bol to veľký balvan, ktorý mu umožnil dostať sa nad spaľujúci piesok a vidieť celú krajinu.

Tam zostával celé hodiny, dlho do noci.

Na oblohe sa črtala jeho silueta.

Počas priaznivých nocí, keď vietor fúkal na východ, prichádzala k nemu vo vánku jemná vôňa slaného vzduchu.

Zavieral oči a predstavoval si, že je pri mori.

Keď išiel spať, sníval o širokom a hlbokom oceáne.

V ňom by sa obracal, krútil, plával.

Keď sa prebudil, myslel si, že počuje zvuk príboja.

More ho volalo.

Mal rád svoju skalú a mal rád svoje sny, lebo mu vyvolávali spomienky.

Ale ani najlepšie sny nemôžu pokračovať donekonečna.

V skutočnosti bol mrož stále na pustatine.

Napokon to už nemohol zniesť a ku skole chodil iba príležitostne.

Bol taký sklamaný, že už nechcel mať tie krásne sny.

Napokon tam prestal chodiť úplne.

Preto už necítil vôňu, keď zafúkal vánok od mora.

Mrož ale nebol úplne sám.

Stretol sa s korytnačkou.

Bola už takým starým stvorením, že si ju mrož spočiatku pomýlil so skalou.

Mrož povedal korytnačke o svojom hľadaní.

Dúfal, že mu pomôže.

„Možno je toto more“, zamyslela sa korytnačka.

Mrož si zložil plutvy na bok a kĺzal sa na koniec vodnej plochy.

„Neviem ... Nie je veľmi hlboké. Myslel som si, že more bude širšie a hlbšie.“

„Musíš sa naučiť byť šťastný tu“, povedala korytnačka. Je nepravdepodobné, že niekedy nájdeš svoje more.“

„Ale ja patríam do mora, sme stvorení jeden pre druhého.“

„Možno ... ale možno more na teba zabudlo.“

Potom sa mrož opýtal:

„Ale toto nie je môj domov, ako sa tu môžem cítiť ako doma?“

„Časom budeš“, zažmurkala korytnačka. Videla som more a nie je o nič lepšie než to, čo si našiel tu.“

„Videla si more? „

„Áno, som totiž morská korytnačka, ale pred mnohými rokmi som dobrovoľne odišla z mora a hľadala som niečo lepšie. Ak ostaneš so mnou, rozpoviem ti príbehy o svojich dobrodružstvách.“

Príbehy starej korytnačky boli zaujímavé a mroža očarili.

Tak ostal a žil svoj život medzi jazierkom a stromom.

More už nebolo v jeho snoch.

V ušiach mu zneli slová korytnačky: „ Púšť je všetko, čo je, bolo a bude.“

V máji začal fúkať vietor.

Mrož mu spočiatku nevenoval pozornosť.

Roky života na púšti ho naučili obrátiť sa proti smeru, z ktorého vietor prichádzal a plutvami si zakryť oči, aby sa do nich nedostal prach.

Vietor však fúkal deň i noc, zavýjal na pustatine a nič nemohlo zastaviť jeho besnenie.

Nič ho nemohlo spomaliť.

Fúkal 40 dní a 40 nocí a potom prestal tak náhle, ako začal.

Mrož sa pozrel okolo seba.

Z jeho stromu spadli všetky listy.

Holé konáre vyzerali ako starý strašiak.

Nebol už nijaký tieň, pod ktorým by sa mohol skryť.

Vodná plocha úplne vyschla.

Tri týždne potom, ako vietor prestal fúkať, mal mrož sen.

Oceán, ktorý naplnil jeho obsah, bol krásny, čistý, široký a hlboký.

Svetlo slnka sa odrážalo od jeho hladiny a keď sa ponáral, voda všade okolo neho žiarila ako smaragd.

Boli chvíle, keď plával ďaleko a oceán bol zrazu chladný, tajomný a tmavý, ale nikdy mu to nenahnalo strach.

Je zaujímavé, že v žiadnom predchádzajúcom sne o mori sa neocitol v spoločnosti iných mrožov.

Teraz ich bolo veľa, ponárali sa a obracali, krútili sa a plávali.

Hrali sa.

Mrož sa nerád prebúdzal z tohto úžasného sna.

Po tvári mu stekali slzy.

Bola to prvá mokrá vec, ktorú cítil po troch týždňoch.

Ani si ich neutieral, nezastavil sa.

Obrátil tvár na východ a začal kráčať najrýchlejšie, ako mrož dokáže.

„Kam ideš?“ spýtala sa korytnačka.

„IDEM NÁJŠŤ MORE.“

O čom hovorí tento príbeh?

O nenaplnených túžbach, o veciach, bez ktorých musíme žiť....

O tom, že sa naše túžby aj napriek tomu znovu objavujú...

Prvé riešenie je, že ich pochováme, prípadne utlmíme.

Nemá predsa význam celý deň sa moriť túžbou po živote, ktorý nemáte.

Musíte žiť život, ktorý máte.

A predsa z času na čas prichádza Boh, aby naše túžby a želania rozvíril a tak ich v nás prebudil.

Prečo to robí?

Nebolo by lepšie do tohto „osieho hniezda“ radšej nepichať?

Nie. Pochovávať hlboké túžby srdca nie je dobré.

Také konanie pomaly utlmuje srdce až napokon skĺzavame k spôsobu myslenia, ktoré sa dá charakterizovať túžbou „ len tak žiť ďalej“.

Pre mnohých to znamená náhlenie sa a prácu, plnenie si povinností ....

Tak sa však SEN vytráca a odchádza z nás život ....

Trpí srdce na spôsob pomalého vyhladovania.

Nasleduje pokles síl.

Potrebujeme živiny.

Sám Boh vie, aké je nebezpečné ignorovať vlastné srdce....

Opätovné vzbudenie túžby, vzbudenie živosti sna je Božou pozvánkou na hľadanie niečoho, čo pokladáme za stratené, pozvánkou na to, aby sme sa o to opätovne pokúsili a to aj vtedy, keď si myslíme, že je už príliš neskoro ....

Začnime tým, že dáme aj túto časť svojho srdca Bohu, a necháme na Neho, čo urobí a akým spôsobom naše srdce zacelí či zocelí ..... Amen